

DAT ZIT WEL GOED

Blijspel in drie bedrijven

door

ROEL KASSIES

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **DAT ZIT WEL GOED** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **ROEL KASSIES** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **7** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten
van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

HANS HONDEBRINK - kunstschilder, artistiek uitziende, cynische man die op zijn rust gesteld is, ongeveer 45 jaar. Huurt een oud boerderijtje op het platteland.

WILLEMIEN HONDEBRINK - zijn vrouw, houdt van gezelligheid en is ook ongeveer 45 jaar.

NIENKE - hun dochter, studente aan de toneelacademie, levenslustig type, leeftijd 20 jaar.

ALBERT SCHEURKLENDER - verhuurder en buurman van de familie Hondebrink, joviale en goedmoedige Man van ongeveer 60 jaar.

KLAASJE SCHEURKLENDER - zijn vrouw, praatgraag type, die niet kan accepteren dat haar zoon geen kind meer is, leeftijd 60jaar.

ALBERT SCHEURKLENDER - hun zoon, verlegen jongen met een minderwaardigheidscomplex leeftijd 20 jaar.

COBA MULDER - leeftijd 30 jaar, erg verlegen en houterig in haar bewegingen, praat vrij toonloos en maakt steeds een opgejaagde, angstige indruk.

TIJDSBEPALING:

Eerste bedrijf: een willekeurige dag.

Tweede bedrijf: de volgende ochtend.

Derde bedrijf: 's middags, de dag daarna.

DECOR:

Een zeer eenvoudig ingerichte kamer van een ouderwetse boerderij. Er staat een oud bankstel, en in het midden een vrij grote tafel. Aan de wand hangt een kalender en wat antiek aandoende schilderijtjes. Links is de achterdeur die leidt naar de deel en de keuken, en een raam dat uitziet op de boerderij van de familie Scheurklender. Rechts is de voordeur.

EERSTE BEDRIJF

Het toneel is leeg. Na even komen Hans en Willemien met koffers en tassen op.

WILLEMIEN (*rondkijkend*): Valt me niet tegen.

HANS: Er staan in ieder geval stoelen en een tafel.

WILLEMIEN: Het is mijn smaak niet zo zeer, maar hiermee kunnen we het wel een paar maanden uit- houden.

HANS: Wie weet blijven we hier wel jaren zitten!

WILLEMIEN: Rust, eindelijk rust (*ze ploft neer in een luie stoel*) Geen gezeur van allerlei mensen aan de deur!

HANS (*staat bij 't raam*): Moet je eens kijken: de dichtstbijzijnde burelen wonen bijna wel een kilometer hier vandaan. Dat is een veilige afstand.

ALBERT Sr. (*op via achterdeur*): Ik zeg: goeiemiddag!

WILLEMIEN: Hé, hoe komt u hier binnen?

ALBERT Sr.: Achterom' Dat zijn we hier zo gewend!

WILLEMIEN: O! Nou ik weet niet of ik dat wel...

ALBERT Sr.: Ho es even. Jullie moeten je hier wel aan- passen: de voordeur blijft dicht. De huurprijs van deze boerderij is ook aangepast. In de stad moet je het dubbele betalen voor zo'n villa.

HANS: Ja Scheurklender, dat is waar. We zeggen net te- gen elkaar: we zijn hier uiterst content mee.

ALBERT Sr.: Ha, zo mag ik het horen. Dan doe ik nu de tas open en gaan we koffie drinken.

HANS en WILLEMIEN: Koffie?

ALBERT Sr.: Ja, koffie. Of lusten jullie dat niet?

WILLEMIEN: Tuurlijk! Lekker!

ALBERT Sr. (*haalt uit zijn tas een thermoskan, kopjes, suiker en melk*): Ik heb een hele poos op de loer gestaan, want ik dacht: als ze komen breng ik ze ogenblikkelijk koffie, daar hebben jullie vast wel zin in na zo'n lange reis! (*ze gaan zitten en Albert schenkt de koffie in, terwijl Hans en Willemien elkaar wat verbaasd aankijken*)

Wat ik nog vragen wou: Willen jullie ook lid worden van de buurt?

HANS: Waarvan? Van de buurt?

ALBERT Sr.: Ja, van de buurt. Iedereen is lid van een buurtvereniging en dat willen jullie toch ook.

WILLEMIEN: Wat houdt dat dan precies in, meneer Scheurklender?

ALBERT Sr.: Meneer, meneer, zeg maar gewoon Albert, dat is mooi genoeg!

WILLEMIEN: Goed dan, Albert.

ALBERT Sr.: Wat dat inhoudt? Dat zal ik je zeggen. Eén keer in het jaar gaan we met z'n allen kegelen.

HANS (*verachtelijk*): Kegelen!

ALBERT Sr.: Ja, kegelen. Vorige keer heb ik wel vijf keer alle tien kegels omgegooid!

HANS: D'r staan toch meestal negen kegels op zo'n baan!

ALBERT Sr.: Negen? O, nou dat weet ik niet precies, maar dat doet er niet toe. Het voornaamste is dat wij als buurt meedoen met het dorpsfeest. Ja ja, één keer in het jaar zetten we anderhalve week in het dorp de bloemetjes buiten.

WILLEMIEN: O ja? Interessant! Wat doen jullie dan zoal tijdens dat feest?

ALBERT Sr.: Nou, d'r is een zeskamp en daar doen wel tien buurten aan mee!

WILLEMIEN: Dan lijkt het meer op een tienkamp als er tien ploegen aan mee doen.

ALBERT Sr.: Tienkamp? Nou, dat weet ik niet zo precies, maar 't is in ieder geval wel zo, dat er maar één ploeg de eerste prijs wint.

HANS: Hé, dat is eigenaardig!

ALBERT Sr.: Er is ook een marathon en daar doen wel duizend mensen aan mee. Ja ja, dat is wat! Tien kilometer hardlopen door het dorp!

HANS: Maar dat noem je toch geen marathon. De afstand van een marathon is meer dan 42 kilometer! Een kwart zeker!

ALBERT Sr.: Wat kwart?

HANS: Kwart-marathon!

ALBERT Sr.: Ja ja, nou, dat weet ik dan niet zo precies, maar....

HANS: ...Je weet wel zeker dat er één is die de eerste prijs wint!

ALBERT Sr.: Nee nee, twee! Eén voor de mannen en één voor de vrouwen.

WILLEMIEN: Twee nog wel! Nou ik hoor het al. Het is hier een actieve buurt. En hoeveel bedraagt de contributie? Of weet je dat ook niet zo precies?

ALBERT Sr.: Precies vijf gulden in de maand.

HANS: Zo! Dat is precies zestig gulden per jaar. Dat noem ik nog al wat.

ALBERT Sr.: We geven ook fruitmanden aan zieken en als je vijftig jaar getrouwd bent een taart.

WILLEMIEN: En als je jarig bent?

ALBERT Sr.: Dan komt de hele buurt een borreltje drinken en geven we een hand.

HANS: Dat is toch wel zeer bijzonder.

ALBERT Sr.: Bijzonder?

WILLEMIEN: Ja! Dat je elkaar een hand geeft als je jarig bent.

ALBERT Sr.: Of wil je er soms een kusje bij hebben? (*lacht smakelijk*)

WILLEMIEN: Dat ben ik wel gewend ja!

ALBERT Sr.: O, dat is goed dat ik dat weet!

HANS: Buurman, we zullen over dat lidmaatschap nog eens nadenken. We hebben op het ogenblik wat anders aan ons hoofd. Zie je die koffers daar staan?

ALBERT Sr.: Ja zeker, wat is daar mee?

HANS: Die moeten allemaal nog uitgepakt worden.

WILLEMIEN: Notabene, we zijn hier nog geen kwartier binnen of we worden al gevraagd of we ergens lid van willen worden.

ALBERT Sr.: Jullie moeten het natuurlijk zelf weten, maar als je niet mee doet met de buurt, dan lig je er zo uit.

WILLEMIEN: Wou je zeggen dat we er nu in liggen?

ALBERT Sr. (*pakt koffiESPullen weer in tas*): In bed in elk geval niet.

HANS: Nee nee, maar daar komen we binnenkort en daarin zullen we nog eens een nachtje slapen over jouw verzoek.

ALBERT Sr.: Dus jullie willen er nog een nachtje over slapen.

HANS: Dat heb je goed begrepen Albert!

ALBERT Sr.: Maar dan hoor ik het morgen wel. Jullie zijn onze naaste burens dus we spreken elkaar elke dag wel even.

HANS en WILLEMIEN: Elke dag??

ALBERT Sr.: Ja eh, of gaan jullie binnenkort al weer op vakantie? Mijn vrouw wil jullie plantjes dan wel verzorgen.

HANS: Man, we hebben hier nog geen geranium staan!

KLAASJE (*door achterdeur op, ze hoort het laatste*): Dat heb ik dan goed geschoten. Asjeblijft! (*geeft geranium*) Ik dacht al: Albert komt natuurlijk met lege handen, laat ik maar even een plantje kopen, want daar denken kerels niet aan. (*rondkijkend*) 't Is hier nog wel een kale boel, maar och, de gezelligheid komt nog wel. Hebben jullie de koffers nog niet uitgepakt?

HANS: Mens, we zijn net binnen!

KLAASJE (*doorratelend*): Hoe vinden jullie 't huis overigens? Ik zeg al tegen Albert: Ruimte hebben ze wel. Eén dochter hebben jullie is het niet? Nou, d'r zitten vier slaapkamers in, dus jullie houden nog wel een bed over. Als de nood aan de man komt, kan onze Albert hier dus wel een nachtje slapen. Wij komen een enkele keer wel eens laat thuis en dan...

HANS (*luidkeels*): Moet uw man bij de burens slapen!

KLAASJE: Mijn man?

HANS: Ja! U zegt 'onze Albert' en zo heet uw man toch?

KLAASJE: Eh ja, inderdaad zo heet mijn man, maar 't gekke is dat mijn zoon ook Albert heet. Hij is naar mijn man genoemd. Ja, wij hebben vijftien jaar op onze Albert moeten wachten en toen hij er eindelijk was zei

ALBERT: Hij zal net zo heten als zijn vader: Albert. Veel mensen vinden 't gek: twee Alberts in één gezin, maar ik vind het wel gemakkelijk. Als we gaan eten schreeuw ik één keer Albert!! Eten!! En ze komen beiden direct aandraven!

HANS: Hou oud is uw zoon als ik vragen mag?

KLAASJE: Twintig, en 't is een hele beste jongen. Hij is wat verlegen en zegt niet zoveel.

WILLEMIEN: Dat is niet zo verwonderlijk.

KLAASJE: Hoe bedoelt u?

ALBERT Sr.: Hij kan d'r niet tussen komen, net als z'n vader.

WILLEMIEN: Dat bedoel ik!

KLAASJE: Als 't moet kan onze Albert zijn woordje wel doen. Vorige week toen ome Gerrit er was, was hij bijna de hele avond aan het woord. Want ik wou nog vertellen van dat ouwe kippenhok achter ons huis, maar ik kreeg er gewoon de kans niet voor.

HANS: Die kans heb je nu.

KLAASJE: Eh... ja. Dat hok is wel zo'n dertig jaar oud en

ALBERT Sr.: Klaasje, hou toch op. Wat hebben die mensen nou voor belang bij die ouwe kippenstal achter onze boerderij.

KLAASJE: Ze vragen er toch naar. Ja, dat is zo gek hè. Onze Albert heeft dat hok van ons gekregen en hij heeft dat zo vertimmerd dat er geen mens binnen kan komen. Zelfs de ramen zijn dichtgespijkerd. 't Lijkt wel een bunker. Ik heb al een paar keer geprobeerd om via 't dak naar binnen te loeren, maar alles zit potdicht. Wat zou die jongen daar toch uitspoken?

HANS: Bijkomen!

KLAASJE: Nee, je kunt er met geen mogelijkheid bijkomen.

ALBERT Sr.: Meneer bedoelt dat hij dan bij moet komen van dat geratel van zijn moeder de hele dag.

KLAASJE: O, jij weet precies wat meneer bedoelt.

ALBERT Sr.: Jij moet eens beter luisteren.

KLAASJE: En als jij dat dan ook eens deed, want ik zei nog: wacht even dan gaan we samen een bloemetje brengen naar de nieuwe burens, maar meneer was al snel in geen velden of wegen meer te bekennen.

ALBERT Sr.: Ik denk dat ze koffie (*houdt kopje omhoog*) meer op prijs stellen dan een bloem, als ze een eind gereisd hebben.

KLAASJE: Kerels denken altijd dat liefde door de maag gaat.

HANS: Lieve mensen, we appreciëren beide giften heel erg. Jullie hebben je in ieder geval van je goede kant laten zien.

ALBERT Sr. (*staat op*): We zullen jullie niet langer ophouden, want je hebt nog het een en ander te doen.

KLAASJE: Jij zit hier al een kwartier maar ik heb nauwelijks de stoel warm en koffie heb ik niet gehad!

ALBERT Sr.: Vrouw je gaat mee, anders willen deze mensen ook nog gebruik maken van dat stiltecentrum achter ons huis.

KLAASJE: 't Is toch onfatsoenlijk als je mekaar voor het eerst ziet en dan na vijf minuten al weer wegloopt.

ALBERT Sr.: Klaasje, je hebt het gehoord! Mee! (*pakt Klaasje bij de arm*)

KLAASJE (*gaat staan*) Je bent een doordrammer. Maar goed, we komen wel een keer weer en dan nemen we wat meer tijd om eens wat met elkaar te praten.

ALBERT Sr.: En nu wegwezen, kom op!

KLAASJE: Maar ik heb nog geen tijd gehad om die lui fatsoenlijk een hand te geven. Heb jij dat overigens wel gedaan? Jij hebt ook de gewoonte om overal zomaar binnen te stappen zonder te zeggen wie je bent. (*ze gaan naar de deur*)

ALBERT Sr.: Handen geven kunnen we een andere keer wel doen, als ze jarig zijn bijvoorbeeld.

KLAASJE: Ze weten onze achternamen nog niet eens.

ALBERT Sr.: Ach, dat hebben ze toch wel gehoord toen we door de telefoon de huur vastgelegd hebben. (*gaan af maar je hoort ze nog duidelijk bekvechten achter de deur*)

KLAASJE: En dacht je dat ze dat nog weten?

ALBERT Sr.: Mens, maak je daar toch niet zo druk over, ze hebben mijn naam wel twee keer genoemd.

KLAASJE: Je behoort een hand te geven als je mensen voor het eerst ziet.

ALBERT Sr.: Hou toch op te leuteren, dat heb je toch zelf ook niet gedaan!

WILLEMIEN (*en Hans kijken elkaar een poosje aan en beginnen dan gelijktijdig te lachen*) Zullen we de koffers maar dicht houden en een nieuw adresje zoeken?

HANS: Rust zoeken we en wat vinden we?

KLAASJE (*komt snel oplopen*) Wat ik nog zeggen wou, de huur kun je de laatste dag van de maand betalen. Breng het dan maar met z'n beiden, dan kom je d'r ook nog es uit! Doe! (*af*)

WILLEMIEN: We mogen wel uitkijken wat we zeggen, ze staan zo weer voor je neus.

HANS: En wie weet hoe lang ze dan wel blijven. Kunnen we niet een pitbull aanschaffen?

WILLEMIEN: Ik twijfel of dat voldoende is.

HANS (*gaat staan*) Ach, we zullen wel zien wat het wordt. Misschien valt het allemaal wel mee. Weet Nienke wel waar we zitten?

WILLEMIEN: Ik heb gisteren de toneelschool gebeld en het adres doorgegeven. Je zult zien dat ze zo voor ons staat; zo'n boerderijtje vindt ze interessant.

HANS: We krijgen dus nog veel meer bezoek vandaag.

WILLEMIEN: Waarom?

HANS: Waarom! Je kent onze Nienke toch. Die nodigt al haar medestudenten uit voor een inwijdingsfeest (*imiteert*) Zeg John, kom jij ook? M'n ouders hebben een boerderijtje. Hartstikke tof. Ga je mee kijken? (*weer gewoon*) Let op m'n woorden: die staat vandaag nog met vijf knullen op de stoep!

WILLEMIEN: Gezellig!

HANS: Dat heeft ze dus niet van een vreemde!

WILLEMIEN: Wat?

HANS: Dat ze steeds mensen om zich heen wil hebben.

WILLEMIEN: En is dat zo'n nare eigenschap?

HANS: Willemien, we hebben toch afgesproken dat we een rustige omgeving zouden opzoeken, zodat ik niet steeds gestoord zou worden tijdens het schilderen. Daar heb jij mee ingestemd.

WILLEMIEN: Je kunt op zolder toch wel ergens een atelier inrichten en daar ga je lekker kliederen.

HANS: Kliederen noemt ze dat!

WILLEMIEN: In de kamer kunnen we toch wel mensen ontvangen.

HANS: O ja, en dan kun je lekker met iedereen leuteran.

WILLEMIEN: Leuteran noemt-ie dat!

HANS: Laten we nu niet langer discussiëren. We hebben in ieder geval veel meer ruimte dan we hadden. Wie weet kunnen we nu zonder elkaar lastig te vallen heerlijk teuten en...

WILLEMIEN: Kalken.

HANS: Eh, schilderen.

WILLEMIEN: Kom op, koffers uitpakken.

NIENKE (*tikt aan 't raam*): Hallo!

WILLEMIEN: Daar heb je d'r al (*gaat naar voordeur en laat Nienke binnen*)

NIENKE: Hè hè, eindelijk! Sjimmié, wat een mooie keet! Ik kon jullie nergens vinden. Ik heb wel tien keer gevraagd.

HANS: Ben je alleen?

NIENKE: Dat zie je toch!

HANS: Hoe is 't mogelijk.

NIENKE: Het is toch al drie weken uit met Gerard. 'k Heb net nog een enige knul ontmoet. Hier vlakbij (*gaat staan en kijkt door het raam*) Hij stond voor z'n huis en ik heb hem gevraagd waar de familie Hondebrink woont.

HANS en WILLEMIEN: Albert.

NIENKE: Kennen jullie hem al?

HANS: Nee, maar zijn vader en moeder des te meer.

NIENKE: Hoe kan dat nou?

WILLEMIEN: Hij komt hier misschien wel een keer slapen als zijn pappie en mammie 's avonds laat thuis komen.

NIENKE: Je meent het niet. Gezellig!

HANS: Dat hoef jij niet zo gezellig te vinden. Laat de jongens maar eens met rust.

NIENKE: Rust, rust, jij praat alleen maar over rust (*imiteert*) In een rustige omgeving maak ik de mooiste schilderijen.

HANS: Ja inderdaad.

NIENKE: Dan heb je nog nergens rust gevonden, want ik heb nog nooit een leuk schilderstuk van je gezien.

HANS: Dat is dan dank zij jou en je moeder. Jullie zorgen er wel voor dat er mensen over de vloer komen en dat ik geen inspiratie krijg.

NIENKE: Ach lieve pappie toch. Zal ik je eens wat vertellen? We krijgen heel binnenkort bezoek!

HANS (*met een zucht*): Hoera.

NIENKE: Albert! Zo heet-ie toch? Ik heb gezegd: dus jij bent onze buurman? Ja, zei hij. Kom maar eens kijken bij ons, zei ik toen.

HANS: En toen zei hij: ja.

NIENKE: O, het is toch zo'n heerlijke onschuldige boeren.. eh...

HANS: Pummel!

NIENKE: Een blozende ouderwetse verlegen knul (*kijkt door het raam*) Dit is eens een keer wat anders dan al die vlotte bijdehante stoere punkers. O daar komt-ie! Op een brommertje! (*enthousiast*) Kijk! Ja, hij komt hierheen.

HANS: Willemien, wegwezen! Koffers uitpakken. (*ze pakken hun koffers en tassen, Hans snel en Willemien wat langzamer, en gaan door de achterdeur af*)

NIENKE (*loopt naar de voordeur, vanuit de deuropening*) Wat een leuk brommertje heb je!

ALBERT Jr.: Een solex.

NIENKE: Waar heb je die toch vandaan? Op een rommelmarkt gekocht?

ALBERT Jr.: Van mijn tante.

NIENKE: Kom d'r in Albert.

ALBERT Jr.: Ik kom d'r an (*verschijnt in de deuropening met een ouderwetse helm op, die hij afzet en op tafel legt. Kleding van Albert Jr. is uiteraard nogal antiek*)

NIENKE: Wat heb je leuke kleren aan, waar heb je die gekocht?

ALBERT Jr.: Heeft mijn moeder gemaakt.

NIENKE: Ga zitten joh, stoelen genoeg!

ALBERT Jr. (*kijkt verlegen rond*) Waar dan?

NIENKE (*wat ongeduldig*): Op je kont natuurlijk!

ALBERT Jr.: Mag je dat wel zeggen?

NIENKE: Wat?

ALBERT Jr.: Kont.

NIENKE: Wat zeggen jullie dan?

ALBERT Jr.: Eh, gat.

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto